

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 866/2016-6

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 16. novembra 2016 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED] [REDACTED], [REDACTED] vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 20 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 55/2014 z 29. septembra 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 8. novembra 2016 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 20 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej

republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 1 Cdo 55/2014 z 29. septembra 2016 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ sa «[n]a Okresnom súde v Prešove som sa podľa § 21 ods. 2 zákona č. 527/2002 Z. z., o dobrovoľných dražbách, domáhal neplatnosti dražby vykonanej [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] v konaní DU-POS DD 063/2007 zo dňa 12. 10. 2007. Okresný súd v Prešove konanie ako návrh zamietol z dôvodu, že som „neuplatnil svoje právo voči všetkým nerozlučným spoločníkom, ktorých práv a právom chránených záujmov sa návrh týka, to znamená že na strane odporcov (som) mal okrem navrhovateľa dražby uviesť aj dražobníka a vydražiteľa“. Okresný súd v Prešove tým porušil zákon č. 527/2002 § 21 ods. 4, Z. z., o dobrovoľných dražbách, ktorý účastníkov konania pred súdom zákonne stanovuje: „účastníkmi súdneho konania o neplatnosti dobrovoľnej dražby podľa odseku 2 sú navrhovateľ dražby, dražobník, vydražiteľ, predchádzajúci vlastník a dotknutá osoba podľa odseku 2.“ Okresný súd v Prešove tým porušil aj § 90 zákona č. 99/1963 Zb., Občiansky súdny poriadok, ktorý hovorí, že „účastníkmi konania sú tí, ktorých zákon za účastníkov označuje“. Táto úmyselná podvodná obštrukcia súdu mi odňala možnosť konať pred súdom v snahe vo veci nekonať a urobiť dobrovoľnú dražbu právoplatnou v prospech [REDAKOVANÉ]. Dražba je verejné konanie, proti ktorému je prípustné opravné konanie na súde podľa zákona č. 527/2002 Z. z. o dobrovoľných dražbách, kde súd vystupuje ako odvolací správny orgán. V ďalšom postupe Najvyšší súd Slovenskej republiky ako nadriadeným správnym orgánom krajskému súdu bol povinný vo veci konať. Odmietnutím môjho dovolania Najvyšší súd Slovenskej republiky porušil článok 46 Ústavy SR ako právo na súdnu a inú právnu ochranu.».

Sťažovateľ uvádza, že „Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením 1 Cdo 55/2014 zo dňa 29. septembra 2016 odmietol moje dovolanie, ako žalobcu [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] v zastúpení [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], advokátkou, so sídlom [REDAKOVANÉ], proti žalovaným 1/ [REDAKOVANÉ] so sídlom v [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], 2/ [REDAKOVANÉ], bývajúcej v [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] zastúpenej [REDAKOVANÉ], advokátom so sídlom v [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ]».

██████████ o obnovu konania, vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 39 C 22/2009, o dovolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove z 8. novembra 2011 sp. zn. 5 Co 92/2011.

Najvyšší súd Slovenskej republiky nevidí v postupe súdu odňatie mi možnosti konať pred súdom, § 237 písm. i) O. s. p., lebo ho vidieť nechce.“.

Sťažovateľ poukazuje na to, že „[a]ko osoba dotknutá na svojich právach podľa § 21 ods. 2 zákona č. 527/2002 Z. z., o dobrovoľných dražbách som sa na súde domáhal ochrany svojho majetku. ██████████ svojej klientke v stavebnom sporení, mojej manželke ██████████, rod. ██████████, poskytla stavebný úver, a na zábezpeku úveru založila môj osobný majetok, ktorý z titulu darovania nepodlieha bezpodielovému spoluvlastníctvu manželov. Uvedená zábezpeka úveru cudzím majetkom, ako záložná a mandátna zmluva, je po formálnej a vecnej stránke právne neplatná, má morálnu záväznosť splácať úver.“.

Sťažovateľ k sťažnosti priložil aj fotokópiu záložnej a mandátnej zmluvy z 26. apríla 2005, na ktorej je úradne osvedčený podpis sťažovateľa aj jeho manželky ██████████ (obaja označení ako „záložca“).

Z napadnutého uznesenia, ktoré tvorí prílohu sťažnosti, vyplýva, že „Krajský súd v Prešove dovolaním napadnutým uznesením potvrdil uznesenie Okresného súdu Prešov z 26. mája 2011 č. k. 39 C 22/2009-43, ktorým bol zamietnutý návrh na obnovu konania vo veci vedenej na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 10 C 335/2007. Potvrdenie uznesenia súdu prvej inštancie odôvodnil jeho vecnou správnosťou, keď ani podľa jeho názoru neboli preukázané dôvody uvedené v § 228 ods. 1 O. s. p.“.

Najvyšší súd napadnuté uznesenie odôvodnil v podstatnej časti takto:

„5. V danom prípade bolo dovolanie podané 19. januára 2012. Podľa prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 C. s. p., ktorý nadobudol účinnosť 1. júla 2016, ak nie je ustanovené inak platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Podľa § 470 ods. 2 veta prvá C. s. p. (ale) právne účinky úkonov, ktoré v konaní

nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Vychádzajúc z uvedených ustanovení, s prihliadnutím na základné princípy C. s. p. obsiahnuté v jeho čl. 2 ods. 1, 2 a čl. 3 ods. 1, Najvyšší súd Slovenskej republiky posudzoval podmienky prípustnosti dovolania podľa právneho stavu účinného ku dňu podania dovolania, teda podľa príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku.

6. Podľa § 236 ods. 1 O. s. p. bolo dovolaním možné napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu iba vtedy, pokiaľ to zákon pripúšťal. Dôvody prípustnosti dovolania proti rozsudku vymedzoval § 238 O. s. p. a proti uzneseniu § 239 O. s. p. Dovolanie bolo prípustné proti každému rozhodnutiu tiež vtedy, ak v konaní došlo k závažnejším procesným vadám uvedeným v § 237 O. s. p.

7. V danom prípade je dovolaním napadnuté uznesenie, dovolanie ale nesmeruje proti uzneseniu so znakmi niektorého z uznesení uvedených § 239 ods. 1 a 2 O. s. p. Dovolanie žalobcu teda v zmysle § 239 O. s. p. nevyvolalo účinky, ktoré by podľa právneho stavu ku dňu podania dovolania umožňovali uskutočniť meritórny dovolací prieskum.

8. Dovolanie žalobcu by bolo prípustné iba vtedy, iba ak v konaní došlo k procesným vadám uvedeným v § 237 písm. a/ až g/ O. s. p. Žalobca procesné vady konania v zmysle § 237 písm. a/, c/ až e/ a g/ O. s. p. nenamietal a vady tejto povahy ani nevyšli v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

9. Dovolateľom namietaná vada podľa § 237 písm. f/ O. s. p. mala spočívať v tom, že súdy o jeho návrhu o určenie neplatnosti dražby nekonali a všetky konania, ktoré súdy viedli, sa týkali iba prípustnosti konania v dôsledku čoho súdmi boli vyslovené neoprávnené výroky o neprípustnosti konania.

10. Judikatúra Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sa do 30. júna 2016 ustálila v názore, že odňatím možnosti konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O. s. p.) sa rozumie taký závadný postup súdu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie tých procesných práv účastníka konania, ktoré mu poskytuje Občiansky súdny poriadok. O procesnú vadu v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p. ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva [v zmysle § 18 O. s. p. majú účastníci v občianskom súdnom konaní rovnaké postavenie a súd je povinný zabezpečiť im rovnaké možnosti na uplatnenie ich práv (viď napr. právo vykonávať procesné úkony vo formách

stanovených zákonom (§ 41 O. s. p.), nazerať do spisu a robiť si z neho výpisy (§ 44 O. s. p.), vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým vykonaným dôkazom (§ 123 O. s. p.), byť predvolaní na súdne pojednávanie (§ 115 O. s. p.), na to, aby im bol rozsudok doručený do vlastných rúk (§ 158 ods. 2 O. s. p.)].

11. Dovolateľ v dovolaní výslovne neuvádza, že v konaní o návrhu na obnovu konania došlo k procesnej vade uvedenej v § 237 písm. f/ O. s. p. Spochybňuje správnosť postupu a rozhodovania súdov v (inom) konaní, obnova ktorého bola navrhnutá a v súvislosti s tým domáha sa zrušenia rozhodnutia odvolacieho súdu. Dostatočne si neuvedomuje, že dovolací súd v konaní v ktorom preskúmava rozhodnutia súdov nižšieho stupňa o návrhu na obnovu konania, nemôže prihliadať na prípadné nesprávnosti, ku ktorým došlo (v pôvodnom) konaní, obnova ktorého bola navrhnutá. To vedie k záveru, že uvedená námietka dovolateľa je neopodstatnená.

12. Vzhľadom na uvedené možno uzavrieť, že dovolanie žalobcu proti uzneseniu odvolacieho súdu nie je prípustné podľa § 239 O. s. p. a v dovolacom konaní sa nepotvrdila existencia žalobcom namietanej procesnej vady (§ 237 písm. f/ O. s. p.) a nevyšli najavo ani ďalšie procesné vady vymenované v § 237 O. s. p. Z týchto dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobcu, ako dovolanie smerujúce proti uzneseniu, proti ktorému nie je prípustné, odmietol (§ 447 písm. c/ C. s. p.).

13. Záverom žiada sa pripomenúť, že v konaní vystupujúca tretia osoba (pozn. dovolacieho súdu [redacted] so sídlom v [redacted] [redacted] [redacted]) svoje postavenie vedľajšieho účastníka dňom 30. júna 2016 stratila, lebo vedľajší účastník ako subjekt konania zanikol a nie je možné ho stotožňovať so žiadnym iným subjektom definovaným v Civilnom sporovom poriadku, ktorý pri riešení problematiky intervencie (doterajší inštitút vedľajšieho účastníctva) prikrročil ku jej komplexnej zmene. Podľa novej právnej úpravy intervenient je ten, kto sa zúčastňuje na konaní popri žalobcovi alebo žalovanom a má právny záujem na výsledku sporu (§ 81 C.s.p.) a do konania vstupuje z vlastného podnetu alebo na základe oznámenia o spore podľa § 86 písomným podaním, pričom vstup intervenienta je prípustný počas celého konania (§ 82 ods. 1, 2 C. s. p.).V danom prípade k automatickej transformácii nedochádza vzhľadom k uvedenému a podmienky intervencie splnené neboli.“

Sťažovateľ uvádza, že „Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením 1 Cdo 55/2014 porušil článok 20 Ústavy SR ako vlastnícke právo, keď svojim právoplatným uznesením ma pozbavuje s konečnou platnosťou vlastníctva nehnuteľnosti, ktoré som získal darovaním od svojich starých rodičov a v dobrovoľnej dražbe ich prenecháva, vydražiteľke, [REDAKOVANÉ], potvrdením dobrovoľnej dražby.“

Na základe týchto skutočností sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„Základné ústavné právo [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa článku 46 Ústavy Slovenskej republiky, právo podľa článku 20 vlastnícke právo Ústavy Slovenskej republiky, a právo na spravodlivé súdne konanie podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 1 Cdo 55/2014 zo dňa 29. septembra 2016 bolo porušené.

Ústavný súd Slovenskej republiky ruší uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 1 Cdo 55/2014 zo dňa 29. septembra 2016 a prikazuje Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky aby vo veci konal.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno považovať takú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mal preskúmať po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. II. ÚS 70/00, IV. ÚS 66/02, I. ÚS 56/03, III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 218/07, III. ÚS 214/2010).

Ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01). Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmania vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlniteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00).

O zjavnú neodôvodnenosť alebo arbitrárnosť súdneho rozhodnutia ide spravidla vtedy, ak ústavný súd zistí interpretáciu a aplikáciu právnej normy zo strany súdu, ktorá zásadne popiera účel a význam aplikovanej právnej normy, alebo ak dôvody, na ktorých je založené súdne rozhodnutie, absentujú, sú zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky, prípadne ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti (III. ÚS 305/08, IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

Sťažovateľ nesúhlasí s právnym názorom najvyššieho súdu, že jeho dovolanie proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove sp. zn. 5 Co 92/2011 z 8. novembra 2011 je neprípustné. V tejto súvislosti namieta porušenie svojho základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 a čl. 20 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením, ktorým bolo ním podané dovolanie odmietnuté ako neprípustné.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Ústavný súd si pri výklade práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na spravodlivé súdne konanie, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva. Dedenie sa zaručuje.

Úlohou ústavného súdu bolo posúdiť, či napadnutým uznesením, ktorým najvyšší súd odmietol dovolanie sťažovateľa, boli porušené označené práva sťažovateľa.

Právo na súdnu ochranu sa v občianskoprávnom konaní účinne zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom vrátane dovolacích konaní. V dovolacom konaní procesné podmienky upravuje § 236 a nasl. zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení účinnom do 30. júna 2016 (ďalej len „OSP“). Otázka posúdenia, či sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, nie do právomoci ústavného súdu.

V rámci všeobecnej úpravy prípustnosti dovolania proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu z § 237 OSP výslovne vyplýva, že dovolanie je prípustné, len pokiaľ ide o prípady uvedené pod písmenom a) až g) tohto zákonného ustanovenia. Dovolanie je prípustné aj proti rozhodnutiu odvolacieho súdu v prípadoch uvedených v § 238 OSP.

Z pohľadu ústavného súdu treba považovať za rozhodujúce, či najvyšší súd svoj právny názor primerane odôvodnil, či nepostupoval arbitrárne, či jeho argumentácia nie je vnútorne rozporná, či rešpektoval zmysel a účel ustanovení, podľa ktorého posudzoval podmienky prípustnosti dovolania.

Ústavný súd z tohto hľadiska preskúmal napadnuté uznesenie najvyššieho súdu, pričom nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup najvyššieho súdu nemajúci oporu v zákone.

Podľa názoru ústavného súdu právny názor najvyššieho súdu o neprípustnosti dovolania je v napadnutom uznesení zdôvodnený vyčerpávajúcim spôsobom a presvedčivo. V odôvodnení napadnutého uznesenia najvyšší súd dostatočným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré bolo potrebné dovolanie sťažovateľa odmietnuť ako neprípustné, a to jednak podľa § 239 OSP, ako aj podľa § 237 OSP. Nemožno dospieť k záveru, podľa ktorého by napadnuté uznesenie malo byť arbitrárne či zjavne neodôvodnené. Na uvedenom závere nič nemení okolnosť, že sťažovateľ je iného názoru. Jeho odlišný právny názor totiž nemôže sám osebe bez ďalšieho zakladať porušenie práv podľa označených článkov ústavy a dohovoru. Obsahom základného práva na súdnu ochranu (ako aj práva na spravodlivé súdne konanie) nie je totiž právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, II. ÚS 229/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08).

V nadväznosti na uvedené ústavný súd vo vzťahu k námietkam sťažovateľa o porušení jeho základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru konštatuje, že medzi namietaným porušením základných práv sťažovateľa a napadnutým uznesením najvyššieho súdu nie je príčinná súvislosť, ktorá by signalizovala porušenie označených základných práv a slobôd a možnosť vyslovenia ich porušenia po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie, a preto sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

Nad rámec odôvodnenia tohto uznesenia ústavný súd uvádza, že s poukazom na dôvody, pre ktoré rozhodol o odmietnutí sťažnosti, sa z dôvodu hospodárnosti konania už nezaoberal otázkou odstránenia procesnej prekážky konania spočívajúcej v nedostatku

kvalifikovaného právneho zastúpenia sťažovateľa, pretože dôvody, pre ktoré ústavný súd rozhodol o odmietnutí sťažnosti, by neboli odstrániteľné ani prostredníctvom právneho zástupcu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. novembra 2016